

28 de gener

Hola! Em dic Neus Puigví i tinc gairebé catorze anys. Ja sé que un diari no es fa perquè la gent el llegeixi, però bé m'haig de presentar, dic jo.

Em fa il·lusió començar a escriure un diari perquè la Montse me n'ha fet agafar ganes. La Montse és una meva amiga del col·le que avui, molt secretament, m'ha deixat llegir el seu diari. Això demostra que confia molt en mi, perquè hi tenia escrites algunes coses d'aquelles que no s'expliquen a ningú. És una bona amiga i potser algun dia també li deixaré llegir tot el que escrigui aquí...

Tinc altres amigues, a part de la Montse; però també tinc d'altres companyes de classe que no m'agraden gens. Per exemple, la Lorena. És estúpida de cap a peus i no te'n pots refiar perquè ho xerra tot. A més, creu que és una bellesa i va vestida sempre molt provocativa. Els nois de la classe, com que la coneixen d'anys, no li fan ni cas, però ella no se n'adona i passa les hores de classe intentant cridar l'atenció d'en Pau i d'en Manel, que són els més guapos.

A mi, de moment, no m'agrada ningú. L'any passat m'agradava l'Oriol, però aquest curs ha canviat molt i ja no m'interessa.

La Montse està perdudament enamorada d'un noi de Batxillerat que es diu David. La veritat és que és molt maco, però els nois grans se'ns miren com si fóssim criatures i en David, a la Montse, no li fa ni cas.

Plego d'escriure, per avui. Demà continuaré...

29 de gener

Acabo de rellegir el que vaig escriure ahir i veig que no està pas malament. S'entén molt bé tot el que volia dir i és que té raó, la Marta, la profe de llengua, quan diu que quan escrivim ho hem de fer exactament com si parléssim.

Avui ha estat un dia avorrit. A l'insti no ha passat res d'especial i a casa tampoc. He acompanyat la mare al súper i he aconseguit que em comprés una capsa de galetes de les que més m'agraden, i això ha estat motiu de discussió amb en Jordi. En Jordi és el meu germà i té dos anys menys que jo. Doncs, com deia, en Jordi s'ha enfadat perquè la mare ha comprat aquestes galetes que

a mi m'encanten i no ha pensat a comprar-li res d'especial, a ell.

És clar, m'ha dit que sóc la malcriada de la casa. Això ho diu molt sovint, però no és cert. Jo crec que és més aviat a l'inrevés perquè, amb l'excusa que ell és més petit, es deslliura de fer moltes coses; per exemple, mai no s'ha planxat uns pantalons o una camisa.

2 de febrer

Aviat faré catorze anys i encara no m'ha vingut la regla. Ahir vaig dir a la mare que la majoria de les meves amigues ja la tenen i em va voler tranquil·litzar explicant-me que encara no m'ha passat l'edat i que millor per a mi si tarda.

—Ja tindràs prou temps d'afartar-te'n, de la regla! —em va dir ben enriolada.

Sí, ja sé que és una llauna, però em fa sentir molt incòmoda quan les altres parlen d'aquest tema i jo no puc ficar-hi cullerada. Em sembla que la Maria i jo som les úniques del nostre curs que encara no hem fet el canvi...

5 de febrer

Quan vaig començar a fer aquest diari em vaig proposar d'escriure cada dia. Però com que no sempre tinc coses per a explicar, vaig deixant passar dies entre una vegada i la següent. La Montse escriu cada dia, però el seu diari és una mica pesat perquè sovint repeteix les coses que es fan habitualment i que no tenen gaire interès.

Avui me n'ha passat una de bona... Estava ben enfeïnada buscant informació sobre els cetacis en Internet, quan ha sonat el telèfon. L'he agafat.

–Digui'm? –Sentia que hi havia algú a l'altre costat del fil, però no han dit res.

–Digui'm? –he repetit.

–Ei, ets la Neus? –m'ha preguntat finalment una veu de noi.

–Sí. Qui ets, tu? –Estava ben estranyada, és clar, perquè no reconeixia la veu.

–Sóc un admirador. –He sentit, de fons, algunes rialles d'altres nois.

–Ah, molt bé –he dit estúpidament–. I què?

–Res, només volia parlar amb tu... –S'ha tornat a sentir gatzara al seu voltant i he pensat que m'estaven prenent el pèl.

–Doncs, mira, si no em dius qui ets, penjo ara mateix.

–Ei, no! No pengis, eh?

–Què vols?

–T’ho haig de dir de debò, el que vull?

–El que m’has de dir és qui ets –he insistit.

–Ja t’ho he dit: un admirador teu...

Estava ben intrigada i la conversa era excitant, però he pensat que si era una broma quedaria com una estúpida si anava seguint-li el fil. Així que he dit:

–Molt bé, doncs! Adéu!

I he penjat.

Qui devia ser? Cap de la classe, segur, perquè li hauria reconegut la veu. He pensat que tornaria a trucar, però no ho ha fet i m’he quedat amb les ganes de saber el seu nom. De fet, potser no era una broma, perquè haurien tornat a provar-ho, no?

6 de febrer

Em sembla que ja sé qui va trucar, ahir, perquè aquesta tarda he anat amb la Montse i la Joana als locals del jovent i uns nois, entre ells el germà de la Sara, han començat a fer comentaris en veu baixa i

rialletes. El germà de la Sara es diu Pol. Em coneix perquè de vegades he anat a fer els deures a ca la Sara i en alguna ocasió ens ha donat un cop de mà amb les mates. És un bon tio, però no m'agrada: té molts grans a la cara i és massa camallarg.

Ell i els seus amics han estat una bona estona jugant a ping-pong i no ens han tret l'ull de sobre.

Quan hem marxat, la Joana ha dit:

—No m'estranyaria gens que ens seguissin, aquests. Heu vist com ens miraven?

Però s'ha equivocat: no ens han seguit.

12 de febrer

Avui és el meu aniversari. Ja tinc catorze anys! Em sento gran, la veritat, sobretot quan veig les ximpleries que diu en Jordi. Ell sí que és una criatura! M'ha regalat una bufanda molt guai, que deu haver comprat de rebaixes, però és igual. La mare m'ha regalat un conjunt d'arracades i anell, de plata, maquíssim.

Per cert, em sembla que em decidiré a fer-me un altre forat en una orella. La Joana se'l va fer i li queda superbé. He preguntat a la mare què li semblava i m'ha dit que faci el que vulgui, que són les meves orelles.

13 de febrer

He estat parlant amb la Montse d'això de fer-me un altre forat en una orella i m'ha dit que ella se'l faria sense pensar-s'ho dues vegades, però la seva mare no ho vol. M'ha dit que, si m'hi decideixo, m'acompanyarà a la farmàcia.

14 de febrer

Diumenge horrible: demà tenim examen de socials i han vingut la Montse i la Sara a estudiar. No sé què es pensen els profes... Quan es tenen catorze anys ens hem de tancar tota una tarda de diumenge i cremar-nos les celles? No és just!

16 de febrer

No em va pas anar gens malament, l'examen d'ahir. De tota manera, segueixo pensant que ens exigeixen massa. Ja sé que hem d'anar ben preparats si volem fer el Batxillerat i tota la pesca. Però els caps de setmana haurien de ser sagrats. Prou que ens fan suar els dies feiners...